

RECLAME-ACHTIG COURANTENBERICHT.

Ondergeteekende deelt hierbij mede, dat *buiten zijn medeweten om* een op „reclame” lijkende mededeeling in het *Nieuwsblad van het Noorden*, en zoo voort omtrent zijn persoon te lezen was, hetgeen hij ten zeerste betreurt. Groningen, 24 April 1937.

M. HOMMES.

EEN WAARSCHUWEND WOORD.

Waarde Collega,

Velen zullen zich met mij verwonderd en geërgerd hebben over toon en inhoud van uw ingezonden stuk aan het adres van collega J. M. VAN WENT.

Eenige collegae, wier meening ik vroeg om na te gaan, of ik misschien te gevoelig was, waren met mij van oordeel, dat men zich moet afvragen, waarover zich meer te verwonderen: over het schoolmeesterachtige of den weinig wetenschappelijken, weinig medischen betoogtrant. Hier is toch blijkbaar iemand aan het woord, die den twijfel, waarvoor we in al onze geneeskundige beschouwingen ruimte en soms veel ruimte moeten laten, niet kent. Uitingen zooals „Angst bestaat slechts bij onwetendheid en onkunde; wie weet en kan kent geen angst”, kunnen toch nauwelijks indruk maken.

En dan de deels schoolmeesterachtige, deels reclameachtige terechtwijzingen over naar het buitenland gaan en nog wel zes maanden en heelemaal naar Parijs. Zouden wij nu hier ook geen oordeel kunnen krijgen over deze therapie? Met zoiets imponeert men toch slechts het leekendom en dan nog alleen de domme leeken.

Dan de terechtwijzing over het ontbreken van „fijne” meetinstrumenten en een Wattmeter. Vraagt U een physicus eens over de fijnheid en de juistheid van onze metingen op dit gebied.

Wat te denken over het gebruik van het verkleinwoord, sprekende over het toestel van collega VAN WENT; en den raad om, als men niet zulke „fijne” instrumenten heeft, maar te blijven bij de „steenpuisten en de rheumatiek”. Alsof dat, indien alles waar was, wat omtrent deze methode van genezing wordt bericht, niet meer dan genoeg ware.

Echter U kunt zeggen „Schöne Tage führe ich Euch entgegen”, immers, wat kan al niet met deze korte golven bereikt worden, het aangezicht van onze therapie juist in de moeilijkste gevallen zal er geheel door veranderen. Men houde mij echter eenigen twijfel ten goede, en ik vraag ook eenige plaats voor de mogelijkheid of de korte-golftherapeuten, zooals zoo vaak bij de behandeling met allerlei elektrische apparaten, den psychischen invloed wel naar waarde in hun beschouwingen betrekken. Maar dit voert mij reeds op ander terrein, het bespreken van de wetenschappelijke beteekenis dezer therapie, en dat was mijn bedoeling niet.

Hoofdzaak is, dat ik wilde protesteeren tegen den toon van dit stuk, een toon, dien ik in ons *Tijdschrift* gelukkig zelden hoor gebruiken.

Hilversum, 24 April 1937.

Met collegiale hoogachting,
D. E. SCHOUTEN.

EEN WAARSCHUWEND WOORD.

Het ingezonden stukje in dit *Tijdschrift* van 24 April l.l. van collega SAMUELS doet mij haastig naar de pen grijpen. Mijns inziens is dit ongeoorloofd reclame maken. De persoonlijke uitnoodiging aan dr. JOHANNA VAN WENT, om bij hem de prachtige instrumenten en de probate methodes te komen zien, had hij beter in een persoonlijk schrijven tot haar kunnen richten. Wij, medici, ervaren nog dagelijks het betrekkelijke van ons weten en kunnen, de uitdrukking: wie weet en kan, kent geen angst, is hiermee niet in overeenstemming, tenzij men den grondregel van het: niet beschadigen, laat varen.

De samenvattende indruk van het ingezonden stuk wekt gedachten op aan het: komt, boeren, burgers en buitenlui.

Doesburg, 25 April.

J. KUIPER.

EEN WAARSCHUWEND WOORD.

Aan het waarschuwend woord in dit *Tijdschrift* van 24 April l.l. van den heer J. SAMUELS hebben zich met mij vele collegae geërgerd. Tot nog toe mocht het der Redactie gelukken, dergelijke stukjes, die door hun toon beleedigend zijn, en door hun inhoud sterk aan reclame doen denken, uit ons *Tijdschrift* te weren. Ik wil aannemen, dat deze persoonlijke lofzang, gekoppeld aan een onaangename wijze van afbreking eener concurrente, aan het critische oog der Redactie is ontgaan, anders is mij plaatsing hiervan onbegrijpelijk.

Amsterdam, 26 April 1937.

J. H. ENGELKENS.

EEN WAARSCHUWEND WOORD.

Zeer verbaasd was ik den brief van coll. SAMUELS met als reclame aandoende tendenz in ons *Tijdschrift* geplaatst te zien. Reclame maken is, meen ik, verboden en voor aankondigen van nieuw te verschijnen boeken is dit niet de juiste plaats.

Dat collega SAMUELS een reeks patienten met vrij zeldzame afwijkingen onder behandeling heeft, die zelfs in onze universiteitsklinieken groote uitzonderingen zijn, stemt tot nadenken.

„Die weet en kan, kent geen angst”, zegt collega SAMUELS. Ik zou dezen zin willen modificeeren: „Die móént te weten en te kunnen, kent geen gevaar, maar die weet en kan, blijft bescheiden”. En dit nu is in den brief van collega SAMUELS ver te zoeken.

Nog een vraag. Meent collega SAMUELS het werkelijk zoo goed met mej. dr. VAN WENT, waarom dan zijn waarschuwend woord in zoo'n „open brief” en niet in een particulier schrijven toegestuurd, of meent de Redactie het zoo slecht met collega SAMUELS, dat zij zijn brief als waarschuwend woord liet plaatsen?

J. F. SCHUTTE.

Amsterdam, 27 April 1937.

EEN WAARSCHUWEND WOORD.

Antwoord aan Dr. J. SAMUELS.

Met groote verwondering nam ik kennis van den open brief in dit *Tijdschrift* dd. 24 dezer.

1. Hoe is het mogelijk, dat één mensch zooveel specialismes tegelijk beheerscht?

2. Hoe is het mogelijk, dat men in 6 maanden tijd een volledig inzicht krijgt in een zoo moeilijke materie als de korte-golftherapie?

3. Hoe is het mogelijk in dezen tijd van snellen vooruitgang der techniek te spreken over een toestel van 4 jaar geleden? Dat getuigt van weinig technisch inzicht, waarvan ook Úw betoog over den Wattmeter het gevolg moet zijn.

Amsterdam, 28 April 1937.

JOHANNA M. VAN WENT.